

W uzasadnieniu odwołania Rada podnosi dwa zarzuty dotyczące:

- błędu co do prawa w zakresie, w jakim SSP przekroczył wytyczone w orzecznictwie granice kontroli sądu wspólnotowego nad szerokim zakresem uznania, z jakiego korzysta organ powołujący w celu porównania osiągnięć urzędników przedstawionych do awansu;
- naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ zaskarżony wyrok zawiera liczne luki i nieścisłości, które powodują niezrozumienie podstawy, w oparciu o jaką SSP faktycznie wywiódł istnienie oczywistego błędu po stronie Rady.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2009 r. — Dunamenti Erőmű przeciwko Komisji

(Sprawa T-179/09)

(2009/C 167/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dunamenti Erőmű Zrt. (Százhalombatta, Węgry)
(przedstawiciele: J. Lever, QC, A. Nourry i R. Griffith, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji i każdego z przepisów zawartych w jej sentencji w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej;
- w drugiej kolejności, stwierdzenie nieważności art. 2 i art. 5 decyzji w zakresie, w jakim nakazano w nich odzyskanie od skarżącej pomocy w kwocie przewyższającej kwotę wszelkiej pomocy, jaką Komisja winna była uznać za niezgodną ze wspólnym rynkiem;
- zarządzenie na podstawie art. 65 regulaminu postępowania środka dowodowego polegającego na wezwaniu Komisji do przedłożenia Sądowi kopii wszelkich pism wymienionych między Komisją a władzami węgierskimi i wszelkich zapisów pochodzących z odbytych między nimi spotkań i rozmów, do których odnosi się pkt 466 zaskarżonej decyzji;
- jeżeli Sąd uzna, że celowe byłoby zwrócenie się o pomoc biegłego lub biegłych, zarządzenie środka dowodowego w postaci opinii biegłego lub biegłych, a także wszelkich innych środków dowodowych, jakie Sąd uzna za stosowne;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008)2223 wersja ostateczna z dnia 4 czerwca 2008 r. uzna-

jącej za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc udzieloną przez władze węgierskie na rzecz niektórych producentów energii elektrycznej w formie długoterminowych umów dotyczących zakupu energii elektrycznej (power purchase agreements, zwanych dalej „PPA”) zawartych między Magyar Villamos Művek Rt. (dalej „MVM”) — operatorem sieci należącym do państwa węgierskiego a tymi producentami przed przystąpieniem Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej [Pomoc państwa C 41/2005 (ex NN 49/2005) — „koszty osierocone” na Węgrzech]. W zaskarżonej decyzji wskazano skarżącą jako beneficjenta zarzucanej pomocy państwa i nakazano Węgrom odzyskanie od skarżącej tejże pomocy wraz z odsetkami.

W uzasadnieniu swych żądań skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 87 ust. 1 WE w zakresie, w jakim uznała zawartą przez skarżącą PPA za pomoc, mimo iż Komisja przyznała, że stanowiła ona „niezbędną” umowę przedprywatyzacyjną. Według skarżącej władze węgierskie działały zatem zgodnie z zasadą inwestora prywatnego. Skarżąca utrzymuje, że Komisja błędnie zastosowała traktat akcesyjny Węgier i art. 1 lit. b) ppkt v) rozporządzenia Rady nr 659/1999 ⁽¹⁾.

Po drugie skarżąca podnosi, że nawet jeśli, quod non, na mocy PPA skarżącej została przyznana pomoc państwa w 1995 r., to polegając na zasadzie uzasadnionych oczekiwań skarżąca mogła być przekonana, że zgodnie z prawem wspólnotowym pomoc ta zostanie potraktowana jako pomoc istniejąca.

Po trzecie skarżąca twierdzi, że kwalifikując zawartą przez skarżącą PPA jako niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa, decyzja narusza zasadę proporcjonalności, gdyż pomoc ta została błędnie uznana za pomoc operacyjną i nie powinna była zostać uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem, nawet w zakresie, w jakim pokrywała ona poniesione przez skarżącą koszty osierocone. Ponadto skarżąca podnosi, że wniosek ten sformułowano w oparciu o niekompletne lub błędne rozumowanie, naruszając art. 87 ust. 3 lit. a) WE poprzez nieuznanie, że zawarta przez skarżącą PPA odgrywała rolę polegającą na sprzyjaniu rozwojowi gospodarczemu.

Po czwarte skarżąca utrzymuje, że nakaz odzyskania pomocy narusza art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 659/1999 oraz ogólne zasady prawa wspólnotowego, takie jak zasada ochrony uzasadnionych interesów i uzasadnionych oczekiwań. Co więcej, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła podstawowe wymogi proceduralne, takie jak prawo skarżącej do sprawiedliwego procesu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE, Dz.U. L 83, s. 1.